

Koers 3.0

Het verschil tussen Wout van Aert en Tom Pidcock is nauwelijks waar te nemen op de wazige finishfoto van de Amstel Gold Race. © RV

Er is die ene waarheid als koe in het wielrennen: de renners maken de koers, niet het parcours, niet het publiek, niet de media. In de op twee na laatste ronde had Michel Wuyts het nog over “ze rijden alsof het een kermiskoers is”. Of dat past in het dedain dat Vlamingen traditioneel voor wielervedstrijden in Nederland aan de dag leggen, is niet helemaal duidelijk. Wtend hoeveel Nederlanders voor het wielrennen naar Sporza kijken zou ik dat alvast niet doen, maar een ronde later ging het al van “er wordt gekoerst, het spel zit op de wagen” en nog een ronde later “wat een koers”.

Klopt helemaal. Wat een koers. Opnieuw. Weeral. Voor de zoveelste keer reden beresterke wielrenners voorop nadat ze zelf de wedstrijd hadden opengebrouken en beslisten in een onderlinge shoot-out wie ging winnen. Gisteren was het een postmodern Far West-einde: de winnaar schoot de winnende kogel af, maar werd ook geraakt. Hij ging alleen iets later dood dan de verliezer.

Als we de sprint tussen Mathieu van der Poel en Wout van Aert in de Ronde van Vlaanderen 2020 al spannend vonden, wat dan te denken van de Amstel Gold Race 2021. Ik heb bij het schrijven van dit stukje nog steeds de finishfoto niet gezien, en hoewel ik geen sikkepit vertrouwen heb in de UCI wil ik de jury die Van Aert heeft uitgeroepen tot winnaar best geloven. Alleen blijf ik met dat tv-beeld in mijn hoofd zitten. Twee centimeter voorbij de streep heeft Tom Pidcock minstens drie centimeter marge. Als hij die sprint niet heeft gewonnen, wil dat zeggen dat hij ongeveer vier centimeter heeft gewonnen in twee centimeter afstand. Daar kan mijn verstand niet bij, en ik was in goed gezelschap want Van Aert was heel oprecht toen hij richting de tent reed: “Ik gewonnen? Ik heb net de finishbeelden gezien en nu twijfel ik toch.”

Ik ben nu halfweg dit stukje en ik check nog even de Sporza-site: ook daar een beeld waarbij Pidcock duidelijk een bandbreedte voorop ligt, weliswaar net voorbij de streep. Kan een ultieme, maar net iets minder goed getimede jump zoveel verschil maken? Hallo specialisten?

Aanvaardt Ineos deze uitkomst wel? Het was een Belgisch jurylid en hij keek op een iPad om zijn beslissing kenbaar te maken. In Valkenburg hadden ze een vergrootglas nodig, maar misschien gaan ze vandaag in Aigle wel

met een elektronenmicroscop nog eens terug naar die onwaarschijnlijk spannende aankomst. Het meest onwaarschijnlijke aan die onwaarschijnlijke aankomst is natuurlijk het compleet ontbreken van een duidelijke finishfoto, pal op de lijn, met een soort muur, en met de band die het eerst door die muur gaat als duidelijke winnaar. Liefst binnen de vijftien seconden.

Driekwart ver in dit stukje check ik nog eens. Het beeld van Sporza genomen vanaf de lijn is nu vervangen door een beeld van de sprint pal op kop. Daar zie je dat het Max Schachmann wellicht niet is, maar wie van die andere twee dan wel wint, dat is raden. Heel vreemd. Voor alle duidelijkheid: Van Aert mag van mij winnen, liever dan Pidcock en ik zeg

niet dat er bedrog in het spel is. Misschien is dit zoiets als met de VAR in het voetbal en zien die mannen het altijd iets beter en anders dan de gewone sterveling.

Deze coronaversie van de klassieker Amstel Gold Race zou de UCI en bij uitbreiding de hele wielwereld aan het denken moeten zetten. Trouwe lezers van deze rubriek weten al langer dat hier op gezette tijden een lans wordt gebroken voor circuitraces. Over de plas - denk aan de wedstrijden in Quebec en Montreal die de renners heel graag rijden - hebben ze al langer het licht gezien: het geeft geen pas om van punt naar punt te rijden.

Wereldkampioenschappen zijn dan weer een mengvorm: vaak een start ergens verder weg, waarna ze in gestrekte draf naar een plaatselijk circuit rijden en daar rondjes draaien. Toen de Ronde van Vlaanderen in 2012 de Muur en de aankomst in het aartslelijke Meerbeke verplaatste naar Oudenaarde, en tegelijk met lokale rondjes uitpakte over de Kwaremont en de Paterberg, kwam daar veel protest op, maar jaar na jaar is de wedstrijd er spannender en beter op geworden.

Wie de nostalgie even opzij zet, zal alleen maar voordelen zien van circuitracing, ofte Koers 3.0: een beter verdienenmodel dan van punt naar punt, want meer inkomsten en minder kosten, veel veiliger wedstrijden want een perfect controleerbare en aanpasbare omgeving, minder flankerend verkeer. (Hoeveel valpartijen waren er gisteren? Eén, twee misschien?) Ten slotte, want daar gaat het om, even spannende of nog spannender races, veel beter in beeld te brengen en perfect te formatteren in een spannend uurtje televisie.

Het meest onwaarschijnlijke aan die onwaarschijnlijke aankomst is natuurlijk het ontbreken van een duidelijke finishfoto, pal op de lijn